

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 sierpnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych

II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 25 maja 2017 roku odmówił M. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem

z dnia 18 lipca 2017 roku ustalił, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 31 stycznia 2018 roku, a niezdolność ta powstała w dniu 3 stycznia 2017 roku, nadto brak jest długotrwałej niezdolności do pracy w okresie od dnia 8 maja 2014 roku do dnia

6 listopada 2015 roku. Niezdolność do pracy powstała zatem po upływie 18 miesięcy od ustania ostatniego ubezpieczenia. Wobec powyższego brak jest podstaw prawnych do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy,

/decyzja z dnia 07.08.2017r. – nieponumerowane akta ZUS/

W dniu 28 sierpnia 2017 roku wnioskodawczyni złożyła odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołująca podniosła, że jej choroba trwa od dnia 23 listopada 2013 roku, tj. od pierwszej operacji usunięcia gruczolaka nadnercza lewego.

/odwołanie – k. 2 /

Organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania wnioskodawcy w trybie

art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 18 lipca 2017 roku ustalił, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 31 stycznia 2018 roku, a niezdolność ta powstała w dniu 3 stycznia 2017 roku, nadto brak jest długotrwałej niezdolności do pracy w okresie od dnia 8 maja 2014 roku do dnia 6 listopada 2015 roku. Organ rentowy wskazał, iż M. Z. nie złożyła sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, a zatem stało się ono podstawą do wydania zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 3-3odwrot/

Na rozprawie w dniu 27 listopada 2017 roku pełnomocnik wnioskodawczyni poparł odwołanie i wniósł o przyznanie renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia

3 stycznia 2017 roku do dnia 30 września 2017 roku (od dnia 1 października 2017 roku przyznano odwołującej prawo do emerytury). Alternatywnie wniósł o przyznanie wnioskodawczyni renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w powyższym okresie. Oświadczył, że kwestionuje ustalenia Lekarza Orzecznika co do stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy. Ponadto wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, oświadczając, że koszty te nie zostały opłacone ani w części, ani w całości. Pełnomocnik ZUS wniósł o odrzucenie odwołania.

/ oświadczenia pełnomocnik stron – 00:00:54 – 00:09:20/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni M. Z. urodziła się w dniu (...).

/bezsporne/

W dniu 25 maja 2017 roku M. Z. złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek – k.1-4 akt ZUS/

Lekarz Orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji rozpoznał u wnioskodawczynie: stan po operacji przepukliny lędźwiowej lewostronnej z powodu gruczolaka kory nadnerczy i reoperacji z powodu martwiaka przestrzeni zaotrzewnowej w 2015 roku, stan po panhisterektomii i apendektomii, nadciśnienie tętnicze, cukrzycę typu 2 leczoną doustnie. Orzeczeniem z dnia 18 lipca 2017 roku Lekarz Orzecznik uznał, iż ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 31 stycznia 2018 roku, a niezdolność ta powstała w dniu 3 stycznia 2017 roku, nadto brak jest długotrwałej niezdolności do pracy w okresie od dnia 8 maja 2014 roku do dnia 6 listopada 2015 roku

/orzeczenie – k. 11 akt ZUS, opinia lekarska – k. 7 dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej/

Wnioskodawczynie otrzymała orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS w dniu 18 lipca 2017 roku, co potwierdziła osobiście własnoręcznym podpisem. Wraz z orzeczeniem otrzymała pouczenie o sposobie i terminie wniesienia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS. Została także pouczona, iż odwołanie od decyzji organu rentowego oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia Lekarza Orzecznika, w przypadku nie wniesienia od niego sprzeciwu, Sąd odrzuci.

/orzeczenie z dnia 18 lipca 2017 roku z potwierdzeniem odbioru – nieponumerowane akt ZUS /

Od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS wnioskodawczynie nie wniosła sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS.

/bezsporne/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaskarżoną decyzję z dnia 7 sierpnia 2017 roku, której podstawę stanowiło niekwestionowane przez wnioskodawczynie orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 18 lipca 2017 roku.

/decyzja z dnia 07.08.2017r. – nieponumerowane akta ZUS/

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku Nr 1383 ze zm.) oceny niezdolności do pracy, jej stopnia, daty powstania niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy z określonymi okolicznościami, dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu, w ciągu 14 dni od daty doręczenia tego orzeczenia (art. 14 ust. 2a). Orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 3).

Stosownie zaś do treści art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji albo stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jeżeli podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawczynie, mimo prawidłowego pouczenia, nie odwołała się od orzeczenia lekarza orzecznika. W odwołaniu od decyzji organu rentowego, odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy oraz w toku postępowania wnioskodawczynie podnosiła okoliczności dotyczące wniosków orzecznich.

Z powyższego wynika, że wnioskodawczyni nie zgadza się z opinią Lekarza Orzecznika.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że odwołanie wnioskodawczyni opiera się jedynie za zarzutach o charakterze medycznym, co oznacza iż jest ono niedopuszczalne z uwagi na fakt, że wnioskodawczyni pomimo prawidłowego pouczenia nie złożyła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do Komisji Lekarskiej ZUS.

W konsekwencji mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. odrzucił odwołanie wnioskodawczyni.

W związku z tym, że odwołanie skarżącej zostało odrzucone przez Sąd na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. należy nadmienić, iż na zasadzie art. 14 ust. 2c cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS wnioskodawczyni przysługuje prawo do złożenia wniosku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie bowiem z treścią tegoż art. 14 ust.2c w uzasadnionych przypadkach Zakład, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

Natomiast na podstawie § 15 ust. 2 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 listopada 2016 roku rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U z 2016 r, poz. 1715) Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić z funduszu Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz pełnomocnika wnioskodawczyni ustanowionego z urzędu kwotę 110,70 zł - tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.

ZARZĄDZENIE

odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełn. wnioskodawcy.

04.12.2017r.